

CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 307

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

9 de abril de 1927

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. 1171 A

ELS ENSSENYAMENTS D'UN PLET

"Tu es Petrus..."

El plet de l'"Action française" constitueix una pàgina molt dolorosa, però plena d'ensenyaments que no poden passar desapercebuts a l'esperit menys atent al procés dels fenòmens socials.

En primer lloc, cal anotar l'oportunitat del crit donat pel Vaticà en aquest assumpte. Ara, com sempre, el successor de Pere ha vingut amb oportunitat i a temps a assenyalar el perill en què es trobaven tants i tants catòlics de bona fe com havien estat seduïts per escriptors d'esperit absolutament pagà i de fons anticristià. Cal agrair, doncs, al Sant Pare el camí dreturer traçat en matèria de doctrina i cal agrair-li el benefici que a tantes ànimes ha portat amb el raig de llum de la veritat llançat a temps d'evitar caigudes en grans masses d'ànimes catòliques i pietoses.

En segon terme, també hem de pendre nota de la suavitat amb què el Sant Pare ha volgut que es portés aquesta qüestió, ja que, ara i tot, en el precís i actual moment, encara acaba la Sagrada Penitenciaria de donar unes normes mitjançant les quals als tacats d'aquesta nova heretgia se'ls advertirà amicalment primer, abans d'aplicar-los cap mena de sanció. Prou i prou que s'ha parlat de l'assumpte i prou i prou assabentats n'han quedat tots els catòlics dels món; amb tot, el Sant Pare vol que, als que persisteixin en l'error, encara se'ls amonesti, primer, i sols en cas de contumàcia se'ls sancioni degudament.

En tercer lloc, hem de destacar l'energia amb què, en mig de totes les suavitats, procedeix el Vaticà quan de la integritat de la doctrina es tracta. El Sant Pare ha alligat, ha fet indicacions, ha assenyalat el camí veritable, ha exhortat i fins ha suplicat en caritat; però també ha conservat intangible la seva posició i no s'ha doblegat als precs de ningú ni a les amenaces de conflictes nacionalistes mentre així ho ha exigit la integritat del patrimoni espiritual de la doctrina. Han estat Bisbes, polítics, catòlics influents els que s'han apressat a demanar indulgència; però ni tots els precs, ni totes les amenaces, han aconseguit fer

regular en un punt el blasme llançat pel successor de Pere contra una doctrina anticristiana. La fortitud s'és manifestada com sempre que de qüestions transcendents es tracta dins la doctrina: invariable, sense vacil·lacions ni passos enrera.

La quarta nota que ens cal treure del plet és l'esperit de submissió de l'Episcopat francès al Vaticà. Els seguidors de Maurras tractaven de plantejar la qüestió en un terreny estrictament polític. Han sortit, en tota la campanya, a relluir arguments d'un eixorc nacionalisme gal·lic i s'ha pretès involucrar la qüestió en dicteris d'antifrancesisme i afinitats germanòfiles. Tot inútil: els Bisbes francesos, Pastors d'Israel abans que tot, han demostrat com el Papa, quan parla solemnement, no és estranger per a cap catòlic; i amb una enteridora manifestació s'han ratificat espontàniament en la subordinació al Pare dels fidels i han mostrat novament la seva ferma adhesió a la Cadira de Sant Pere, columna de veritat. I com s'ha demostrat, en aquest cas, l'immens valor que té una Església no lligada amb l'Estat, com l'Església de França!

Darrerament, res no demostra millor l'extensió del mal i l'oportunitat amb què el Sant Pare l'ha tallat de soca a arrel que aquest rastre de protestes i d'aires de revolta que, sobretot a França, ha quedat a l'atmosfera. Si hagués, en algun moment, cabut dubte de l'oportunitat de la mida presa pel Vaticà, aquesta turbulència n'indicaria l'oportunitat i la precisió de l'hora de la seva arribada.

Això ens donarà una norma, catòlics lectors: i és que la submissió estricta al successor de Sant Pere ha d'ésser sempre per a nosaltres garantia de fermesa, de rectitud, d'integritat de doctrina i de norma de conducta. Per alguna cosa ha dit un escriptor eclesiàstic que l'acostament a la Cadira del Vaticà és garantia i penyora de rectitud i d'eterna salvació!

No en va ressona sempre allí el Tu es Petrus..., paraula de Jesucrist, que no passarà.....

El respecte a la dona

Encara que no vulguem, una força ens atrau, força que ens és superior i que ens domina i vulgues que no, hem d'obeir-la. Mantes vegades havem manifestat que no érem els més indicats per a tractar temes de moral, puix ni la preparació ni els estudis no ens eren favorables a aquest fi; mes la veu del sentit comú, la de la consciència, la de la nostra fe i la de l'amor al proïsme supliran tot el que ens manca.

El respecte a la dona! Ens ha suggerit aquest tema un clam de pietat i de justícia donat per una damisella en el suplement femení d'un diari local.

Escrivia aquesta damisella que, un dia, esperant a la Plaça de Catalunya el vehicle que havia de conduir-la vers la seva llar, se li acostà un jove que, després de saludar-la, li digué que la coneixia de veure-la cada dia i a la mateixa hora en el dit lloc. Començat el parlament i amb tot el cinisme, aquell home indigne li proposà que essent ella tan bella i esvelta serviria admirablement per a artista de cinema.

Aquella damisella no el deixà pas continuar dient ximpleries i tota resoluta i amb la indignació consegüent, rebutjà a aquell monstre pervers, qui mancant a tot el que representa respecte, educació i civilitat, per no dir moralitat, prenia a una damisella honrada per altri.

Aquella bona i honesta noia es planyia d'aquell tracte; així mateix es dolia en el més pregon dels seus sentiments que en el món hi hagi homes tan perversos. Oh! si ella s'hagués pogut defensar en forma contundent de tanta gosadia i manca de vergonya, amb quin goig hauria vindicat la seva honra i dignitat!

El respecte a la dona!

Aquest és un senyal dels temps, és el senyal de les modernes civilitzacions, és l'última paraula de la degradació social la manca de respecte a la que Déu criador del món féu companya de l'home, no l'esclava.

L'emancipació de la dona, fora de l'esperit cristià, ens ha portat aquests estralls.

Les campanyes feministes, sense Déu, reclamant drets, llibertat o llibertinatge i conquerir arreu el lloc que sols pertoca a l'home, han fet possible el daltabaix que tots presenciem.

Mes, ai! hem de parlar clar i encara que ens dolgui. És avui la dona la que hauria de fer-se respectar. És avui la dona la més directament interessada a afermar arreu la seva personalitat. És la dona la que, amb major cura que mai, ha de sortir en defensa de la seva honra, de la seva dignitat i de la missió que Déu li té assenyalada a la terra.

Mes per dissort de tots, estem ben lluny de l'ideal. Aneu arreu i encara que es guarden certes formes i un vernís de civilitat, tot seguit us desplaureu la realitat. Posem-nos la mà al cor i amb nosaltres convindreu que si a tan baix nivell havem arribat, tots, tots hi tenim la nostra part de culpa; i si no, dieu-me: no és dolorós el que passa a la nostra societat, les nostres relacions,

les nostres amistats i fins a les nostres famílies, puix gairebé és general l'engoliment de tot el que ens embolcalla, va sols encaminat al manament del respecte i consideració a la dona?

A tot arreu en sentireu la ferida punyent! La febre de plaer carnal, a la qual, amb inconsciència la major part de les vegades, es presta la dona.

Ací trobareu una dona, ja vella, que encara vol semblar noia, amb arrugues a la cara, volent treure's anys del damunt, tota pintada i abillada estrafolàriament. Quin respecte i consideració es mereix?

Tan bon punt deixeu aquesta pobra dona, topeu amb una altra no tan plena de nafres, i de la manera com va guarnida tot seguit penseu que tampoc no es fa creditora al respecte i consideració deguts a la companya de l'home.

Més endavant topeu amb tres dones i d'un tros lluny us semblaran germanes, mes quan a prop sigueu, desfareu el vostre error, puix no és sinó la mare que acompanya les seves filles; la mare tan poc entenimentada com les filles, a les quals tindria la obligació d'educar, segueix com aquestes els corrents del dia i les impúdiques modes. Quin respecte pot merèixer aquella dona?

Aneu a les reunions dites familiars, als cíclos d'esbarjo, festes mundanes i altres llocs i veureu com totes consisteixen en ballar balls immorals.

Oh! si no canvien els temps i els costums actuals, quin esdevenidor espera a les nostres conviccions, a la nostra societat, als nostres fills i filles i a la nostra pàtria!

Tan sols de pensar-hi ens ve calfred i alcem tot seguit l'ànima vers el cel i demanem clemència.

La dignitat de la dona va desapareixent. Aquella dignitat, aquell respecte, aquella consideració vers la dona que, auriolada amb la virtut, casta i que la mateixa feblesa li servia d'escut i defensa, on ha anat a raure? L'home no tindria l'atreviment i la procacitat de què es dol la damisella en el suplement femení, en trobar-se davant la pudícia i la modèstia d'una dona i, cas de propassar-se l'home, sigui de paraula sigui d'obra, sabria ben bé el brètol la resposta, que no es feia pas esperar, contestada per l'impúdic amb aquell *manos blancas no ofenden*.

Avui s'han invertit els papers. Les noies i les dones, en aquest punt, s'han civilitzat i aguanten totes les incorreccions i baixeses dels homes! Mes quan un home o bé un jove els tira en cara la manca de pudícia de la moda actual, ah! aleshores, mal que sigui dintre el temple de Déu, irades responen; i ai! del pobre insolent que vetlla per la moral i la decència! aquell rep el *merescut i contundent correctiu*.

Aquesta és la trista realitat!

Mes també és una altra la realitat. La responsabilitat no és pas tota de la dona; encara que pretengui l'home carregar-la a la dona, és ell el qui la té.

La deessa Venus impúdica ha estat entronit-

zada en el cor de l'home, i a aquesta deessa a tothora es rendeix culte. En totes les manifestacions de la vida l'home adora Venus i tot ho supedita a aquest baix i rastrer extrem. S'ha pervertit el cor de la dona emmirallant-la i enfrontant-la amb aquella deessa.

Res no té d'estrany que la dona, per a foragitar-la del cor de l'home i pretendre ser-ne mestressa, empri mantes vegades els mitjans i les semblances d'aquella deessa, amb menyspreu de la pròpia honra i dignitat.

Dieu-me: és o no cert el que escrivim?

És, doncs, un deure imperatiu que a la dona cristiana se li ha de retre el respecte i la consi-

deració merescudes. Recordem-nos de la nostra mare, esposa, germanes o filles, tractem a les altres dones amb els mateixos miraments que ho fem amb les pròpies.

No establim dos pesos i dues mesures.

Ai de nosaltres si no esmenem els nostres costums i si les aigües no tornen al seu llit natural! Si la immoralitat, la impudícia, les baixes i eixorques passions ens dominen i ens esclavitzen, dia vindrà que es repetiran aquelles terribles paraules de Nostre Senyor Jesucrist dirigint-se a les dones de Jerusalem: "No ploreu per mi, ploreu per a vosaltres i per a vostres fills!"

J. GUILERA VILLARREAL

L'Apòstol dels exercicis

El P. Vallet ha aconseguit amb la seva paraula càlida i roenta fer vibrar tota la ciutat. Adhuc aquells que són allunyats de nosaltres, han reconegut que el P. Vallet és un veritable apòstol. El poble ha omplert els temples on ell ha parlat i la seva paraula els ha penetrat cor endins.

Tots ens hem de posar al costat de l'apòstol incansable que sap esbrossar al poble els camins que menen a Déu.

No hem de parlar del P. Vallet d'una manera subjectiva, sinó objectiva. Hem de tenir en compte que no predica exclusivament per a cada u de nosaltres, sinó per a tothom.

Els que voldrien que el P. Vallet es presentés davant el poble amb una oratòria ampullosa i acadèmica, que tinguin present que no sotragueixen les ànimes pecadores els poetes i els literats, sinó els apòstols.

La paraula dels que treballen per la glòria de Déu té eficàcia, no quan és impecable de forma, sinó quan és roenta.

Es el foc que els apòstols porten a dintre el que obra el miracle d'enquinar les tenebres que embolcallen l'esperit dels pecadors. No és la ciència la que fa commoure les ànimes, sinó la llum que porten dintre. Perden el temps els que s'entenen cercant belleses de dicció. És l'amor a Crist el que fa dir coses extraordinàries.

No menyspreem la bellesa d'expressió ni volem negar el valor de l'eloqüència; però tractant-se de la salvació de les ànimes el que ens ha d'interessar és el foc que porta dintre l'apòstol que parla.

Jesús hauria pogut meravellar els homes amb la seva saviesa ingènita i enlluernar-los amb els focs d'artifici de l'eloqüència, i no obstant parlava planerament a l'abast de totes les intelligències. I és que Jesús no va venir al món a fer savis als homes, sinó a salvar ànimes.

Els èxits del P. Vallet ens han d'omplir el cor de joia. L'illustre jesuïta no treballa per a un sector determinant, sinó per al poble en general.

Per roent que sigui el seu esperit i per molta que

sigui la llum que porta dintre, fisiològicament es va esgotant.

Cal que el poble no oblidí que per a trencar les cadenes del pecat que endogalen a tants pecadors, es dona en cos i ànima a l'obra salvadora dels exercicis, baldament les seves forces es vagin exhaurint.

Heus ací el que fan els homes que estimen Jesucrist. Els sacerdots, tan bescantats per aquells que viuen al marge del cristianisme, no persegueixen altre fi que salvar el poble.

El demagog que crida i gesticula en la plaça pública, fa servir el poble d'escambell per enlairar-se. El sacerdot que parla a la casa de Déu, no desitja altra cosa que acostar els homes a Jesucrist.

Quin bé material treurà el Pare Vallet de la seva intensíssima actuació? Absolutament cap. Pels pobles on passa fent vibrar els homes, hi va deixant trossos de la seva ànima.

És un rierol que apaivaga la set de la terra clivellada i fa fruitar els arbres que s'anaven corseccant.

El Pare Vallet és l'apòstol de la sinceritat. És sincer perquè és ingenu. Malgrat, però, la seva ingenuïtat i la seva senzillesa, quan li convé estén les seves ales d'àguila i s'enlaira per a dominar les multituds. Ningú com ell coneix la seva psicologia. De vegades fa florir el somriure en els llavis del poble, però el seu intent no és pas fer riure, sinó preparar-lo per a rebre una forta vergassada.

Ell ha aconseguit que molts homes que s'havien allunyat de Déu obrissin els ulls a la llum de la veritat i de la raó i que es donessin l'abraçada de germanor enemics irreconciliables.

En començar la seva obra el Pare Vallet, d'aquestes planes estant vàrem lloar els seus nobilíssims propòsits i ens vàrem posar a la seva disposició per tot el que calgués fer. Ara que la seva obra és ja assaonada i ha donat fruits de benedicció, ens plau retre públic homenatge a l'illustre apòstol dels sants Exercicis que tant ha contribuït al desvetllament espiritual del nostre poble.

J. C.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

ESGUARDANT EL MÓN

"Pan Europa"

Si en els darrers segles la suprema equitat internacional estava en "l'equilibri europeu", l'ideal del temps present per als pobles i nacions és assolir la pau mundial.

D'ençà l'any 1919 que posà fi a la darrera guerra per tots els mitjans assequibles a la moderna diplomàcia, s'ha procurat crear una solidaritat de caire econòmic i jurídic que abracés totes les col·lectivitats del món i tingués per centre un organisme supranacional on es trobés la imparcialitat, justícia i permanència indispensables perquè la combinació dels interessos generals de la humanitat i els interessos particulars de les nacions fos de fet i dret una unió indissoluble.

El primer pas vers aquesta política d'atracció universal fou el Pacte de la Societat de les Nacions, que ajunta a les seves moltes perfeccions innombrables defectes, excusables emperò si es considera que és obra humana i per tant fallible.

Ni el tema ni l'ocasió no són propicis per a fer una exposició veritable de l'actuació i esdevenidor de l'esmentada Societat internacional, però sí que cal anotar al seu favor, com a tasca de més relleu i importància, l'obra positiva que en els vuit anys que porta de vida ha mantingut en tot moment per damunt d'obstacles i deficiències internes, i és la tranquil·litat i harmonia del vell continent: bons puntals de la pau el procurar directament o indirectament de fer ressorgir una nova Europa plena de seguretat interna i de nova saba vital.

S'ha objectat que l'actual Societat de les Nacions ha passat a ésser una Societat de Nacions. Part de veritat i molta ensenyança es tanca en aquesta afirmació i cal que la intel·lectualitat pacifista s'obligui moralment a esvair la bora de desconfiança i d'intriga que sembla albirar-se i que embolcalla l'esmentada institució mundial. Deixem, però, a la diplomàcia oficial la defensa dels interessos materials que li han estat confiats i el mantenir les seves aspiracions nacionals i dignitat política mentre sigui compatible amb la Moral del Dret de Gents.

La premsa mundial comenta en els termes més durs la política emprada avui dia per part dels Estats Units, i principalment pel seu president Coolidge, davant els problemes que en més o en menys vénen a donar forma i consolidar i completar l'obra de la pau. Tres són els principis que des de la postguerra s'han considerat essencials i de prompta solució per aconseguir la normalitat entre les nacions, i s'anomenen: *arbitratge, seguretat i desarmament*.

La veritat en la tal discussió és que l'esforç i actuació ianqui aprofiten totes les avinenteses per a posar en ridícul els principis suara esmentats, i despregiar la profitosa tasca realitzada pels homes directius, un cop recobraren llur serenitat i les passions foren aquietades. Nordamèrica darrerament, pel que es refereix a l'afer del desarmament, ha volgut continuar la política individualista i de separació ja començada en la Conferència del Pacífic en 1921-22, fonamentada segons ells per evitar la lentitud de les

comissions nomenades per la S. de N. i per avençar i facilitar el treball que els fou encomanat. No crec que hi hagi ningú de tan bona fe que cregui en aquests mots, quan hi ha fets més eloqüents que les paraules, com n'és exemple l'imperialisme militar ianqui a l'Amèrica llatina.

Un esdeveniment succeït en el transcurs dels anys 1914-1927 mostra palesament l'esperit diabòlic de la diplomàcia ianqui. La gran república, plètòrica de força i poder, s'aprofità de la caiguda de l'Eropa per a arrabassar-li el ceptre del predomini mundial, i se l'endugué al nou continent des d'on vol imposar-se a tota la humanitat.

Unes quantes dades posaran en clar ço que acabem de referir.

Tothom sap que des de molt abans de la guerra franco-prussiana, Alemanya, sotmesa a la sobirania de Guillem I i a la direcció de Bismarck i Moltke, assolí en pocs anys un formidable predomini industrial econòmic i militar, posant en perill els millors mercats anglesos i obligà als Estats de l'Eropa a mantenir un potencial de guerra per a evitar tota possibilitat d'atac. Per altra part la força aportada per la Tríplex Aliança i l'ascendent adquirit en guanyar a França, féu pujar al màxim la potència de l'Imperi Alemany, digna de rivalitzar des d'aquell moment amb Anglaterra.

Quedaven, doncs, l'Europa i totes les seves colònies que eren immenses, supeditades a dos controls: l'anglès i l'alemany. En aquesta rivalitat cabien dues solucions: o posar-se d'acord o destruir-se; la primera sols és possible quan entre les nacions en conflicte hi ha alguna afinitat comuna, igualtat de raça, de religió o de política com en el cas actual de l'entesa anglo-ianqui en tot el referent al desarmament naval i intervencionismes financers; però mai no podria admetre's cap intelligència entre les races saxona i germana quan l'única similitud consisteix en el mutu desig d'anorrear-se per poder manar solament una d'elles. Descomptada la primera solució adoptaren la segona, i com que en aquest món el tenir bona fe fa perdre, la boníssima França serví de "mingo" en la lluita. S'abusà innoblement de la seva sensibilitat llatina, verdadera malura característica dels pobles meridionals de l'Europa.

Correm un vel sobre els successos ocorreguts durant la guerra i els que precediren a la pau, ja que un natural instint de dignitat i caritat humana, propi de tothom que tingui la llibertat, la igualtat i la fraternitat per suprem ideal de la vida, l'impedeix parlar; car no hi ha mots prou acadèmics per qualificar els excessos de la guerra i la conducta dels semi-déus que decidiren la pau del món. La Història mestra de la vida judicà millor que ningú els seus crims.

Però quina és la relació que té ço que diem amb la política americana?

Entre els espectadors que presenciaven el pugilat per la supremacia continental, Nordamèrica ocupava els primers seients i son instint li féu preveure que, donada la igualtat de forces, la lluita seria terrible i

a la fi acabaria amb l'existència d'ambdós combatents i després de sospesar el que feia, es decidí per les nacions a qui havia ofert sos cabals, ben segura que ningú no els hi disputaria i que amb el seu esforç donaria el cop final.

Tot sortí tal com desitjava, i si no arriba a ésser per Wilson que en travessar l'Atlàntic oblidà son càrrec presidencial per imposar solament la dignitat i moral del Dret de gentes, Europa seria avui víctima de les passions bèl·liques i de venjança, les quals sens dubte serien aprofitades per Amèrica per a estendre la seva política de penetració i el seu imperialisme ras-trer i aparentment pacífic.

Wilson defensà millor la dignitat i l'esdevenidor d'Europa que tots els aliats plegats. La seva herència ha estat tan profitosa que si quelcom de bo s'ha fet en pro del ressorgiment del nostre continent es deu únicament i exclusivament a l'obra infantada per Wilson: la Societat de les Nacions.

Ben malament li paga l'Estat la seva croada pacificadora en negar-se el Senat ianqui a ratificar el Tractat de Versalles i a entrar a formar part del Pacte de les Nacions.

En aquest moment es produí la transmissió de la

sobirania mundial entre Amèrica i la vella Europa, que en voler deslliurar-se de l'imperialisme germànic caigué dintre l'opressió d'un altre no tan clar ni desllenguat, però sí més hipòcrita i astut i a més regala al nou continent el ceptre que fins aleshores havia governat el món civilitzat.

Europa ha de veure en la "diplomàcia del dòlar" un dels més greus perills contra tota possible filtració financiera i industrial i reaccionar contra la fòbia anglo-saxona que envaeix totes les esferes del món social, des de la penetració econòmica fins els cercles més íntims de la vida com la família, amb la seva propaganda sobre el divorci, amb la seva literatura plena d'un refinament que suggestiona i a poc a poc va penetrant dins la consciència pertorbant la tranquil·litat i vida emprant un procediment semblant al seguit per col·locar la seva moneda, ajuntant, oi més, la influència en les formes més externes de la vida com les modes, espectacles frívols, música, etc., etc.

Per últim Europa s'ha d'aprofitar del poc de bo que li queda per assolir llur solidaritat, unitat i harmonia i poder realitzar el somni de la futura SOCIETAT DE LES NACIONS D'EUROPA.

ALBERT QUIRON

Rondalles curtes

Un divendres de Quaresma un radical anà a esmorzar a la taverna i demanà que li servissin un bunyol de bacallà, un parell de salsitxes, un crostó de pa i un porró de vi.

El taverner, que era un bon home, li féu avinent que aquell dia no es podia barrejar, i ell respongué amb moltes infules:

—Com s'entén que no es pot barrejar? Jo li demostraré el contrari barrejant ara mateix tot el que vostè vulgui, sense immutar-me per res.

*El peix es bo,
la carn també,
quin mal em pot fê?*

El taverner féu moixoni i li serví el que havia demanat; però això sí, li batejà el vi de tal manera que gairebé no tenia gust de raïms.

Què va haver fet! Així que el radical begué el primer trago tingué una enrabiada tan grossa, que va rebatre el porró per terra i engegà un reguitzell de penjaments perquè li havien servit el vi tan aigualit.

El taverner se l'escoltà com qui sent ploure, i així que hagué acabat li digué amb molta sorna:

—M'estranya molt el seu enuig, ja que m'ha dit ara mateix que estava disposat a barrejar tot el que jo volgués, sense immutar-se. Per altra banda:

*El vi és bo,
l'aigua també,
quin mal li pot fê?*

—Es que no m'enfado perquè em pugui fer mal— contestà el radical—, sinó perquè havent-li manat que em servís vi, m'ha servit aigua i vi.

—Doncs no faci a Déu de pitjor condició que vostè—replicà el taverner—desvergonyint-se a barrejar carn i peix els dies que ens té manat que no ho fem.

*El burleta escorregut,
es quedà amb el morro eixut.*

* * *

Un banquer lliurepensador es vanava tot sovint que ell no es preocupava gens ni mica de les creences religioses ni de la vida privada dels seus dependents.

—Mentre siguin força treballadors i no donin massa escàndol—solia dir—per mi rai, ja poden fer tants pecats com vulguin—i subratllava la paraula pecats amb una mitja riulla de mofeta.

Un dia el seu caixer, aprofitant-se de la lliçó, buidà secretament la caixa, deixant-li un paperet escrit en el qual deia al seu amo:

“Suposo que no li farà res que m'hagi aprofitat dels seus diners, tan menys que he fet tots els possibles per a no donar cap escàndol, de tal manera que si vostè no ho divulga, només ho sabrem vostè i jo.”

*No cal pas dir que el banquer
va canviar de parer.*

DOMÈNEC CABALLERIA I COLLELL

La crisi de la civilització

III

La publicitat descarada de la degeneració moderna arriba a manifestacions que no són ja solament la negació del sentit del gust, l'estètica o qualsevol altre sentiment culte; la degeneració actual arriba ja a les mateixes privilegiades altures de la raó.

Mireu el que passa amb el famós "charleston", aquest ball de moda que més o menys desesperadament intenten assajar les criatures, els joves i els grans, per sales, per reunions i per carrers; mireu el que passa amb això que n'hem dit "charleston" i que ara és diu "black-bottom" i que demà es dirà Déu sap com.

No tracto de fer-ne la crítica des de punts de vista morals. No sóc cap autoritat per a fer-ho, ni crec que les exagerades i estúpides contorsions d'aquestes danses siguin, en si, més o menys dolentes que altres.

Però és vergonyós, denigrant, irracional, el que passa per les capitals civilitzades d'Europa i d'Amèrica; és incomprendible que s'anunciïn dansarines i dansarins per a exhibicions o per a ensenyament de danses i que per tal de fer reclam, per tal que la societat civilitzada s'illusioni amb la cosa, hagi de posar-se amb lletres grosses que la dansa és importada o estudiada directament en una tribu salvatge americana o en una d'antropòfags africans.

El "charleston" és antiestètic. Mai no pot resultar elegant una cosa en què es camina tant amb les puntes dels peus mirant-se i fent cabrioles més pròpies de simi que de persona.

El "charleston" és antihigiènic. Tothom sap bé prou que a Nordamèrica va ésser prohibit per tal d'evitar les malalties nervioses que el desesper de moviments que exigeix ocasionava. No tothom pot seguir impunement els costums propis dels infeliços racials que fan vida mig de bèstia.

Però el que és gran del cas és el que apuntava, que anunciat el "charleston" com a dansa salvatge, el públic s'hi adapti, l'elogii. L'extraordinàriament incomprendible és que no quedi ja un sentiment de dignitat que privi als països cultes d'emmirallar-se amb el que fan els dissortats salvatges.

Els homes civilitzats tot rient rient, dansant i divertint-se, s'enfonsen en la barbàrie i rient rient, veuen desaparèixer tot el tresor d'espiritualitat que els nostres passats ens varen llegar com a amorós record del seu pas per aquest món...

* * *

Qui de crisi de la civilització parla, per força ha de parlar de vicis. Precisament als vicis es deu, com tota altra dissort humana, l'esfondrament moral i universal que impassible contempla aquesta generació insensibilitzada d'avui, aquesta generació que s'esvera en canvi davant d'un esfondrament sísmic i parcial com els que les forces de la terra fent chor a la desordenada humanitat ens ofereixen amb una freqüència i intensitat espaventables.

De vicis n'hi ha molts; tants com passions, però la realitat, la legislació i els comentaris posen ara sobre la taula el vici dels estupefaents: la cocaïna per una banda, i la morfina, el pantopon i altres derivats de l'opi per altra.

La cocaïna obrant en forma d'excitant i els derivats de l'opi obrant com a depriments, donen, a canvi d'un moment de plaer, d'una reduïda sensació de benestar, la pèrdua circumstancial de la consciència primer, i la imbecilitat, la pèrdua de les facultats mentals, la destrucció de l'organisme i la degeneració absoluta de la raça després.

Aquest vici demés no va sol, és company, és complement de tots els altres. L'estat d'incoscència del morfinòman, per exemple, no el busca qui té la consciència tranquil·la de remordiments i desenganys. La sensació de plaer que origina l'estupefaent no és pas afanyosament cercada per qui no està turmentat pels sofriments materials que segueixen al desordre de les passions.

La veritable pàtria d'aquesta plaga és l'Àsia, la Xina molt especialment. Allí, terra de l'opi, hi ha regions on la xeringueta i l'injectable de morfina o similars són més freqüents que la nostra cigarreta o pipa imprescindible.

Per això els organismes internacionals d'higiene varen intervenir i assolir que a la Xina fos prohibit l'ús de xeringuetes excepte en cas de presentació d'un certificat facultatiu de necessitat; però la passió cerca solucions a totes les dificultats i els xinesos varen trobar un arbust del país, els tronquets del qual, buits de per dintre com una agulla d'injecció, tallats obliquament, feien tot el servei dels aparells prohibits. Dic això perquè és vegi el defici brutal amb què el viciat pels estupefaents busca el seu ús sigui com sigui.

Ara, generalitzat molt especialment per les atmosferes dels altres vicis, tan descarades avui dia, l'ús més intensiu dels estupefaents ha entrat a la vella Europa, i la preocupació dels governs contra això ha arribat també al d'Espanya que ha dictat disposicions contra el vici repetit, per mentre no surti la Reforma del Codi Penal on, en harmonia amb les noves necessitats socials, es trobarà, segons creiem, degudament i enèrgicament castigat l'ús d'estupefaents.

Però les diferents mides adoptades per a impedir llur tràfic han provocat protestes de metges i molt especialment de farmacèutics que per no tenir d'aguantar les petites molèsties que els nous lligams de la llei els imposen, agafen tot sentimental i expliquen que el nostre poble no caurà en aquest vici perquè hi sent repugnància, i que és tacar el seu bon nom simular un vici que no té.

Els interessos dels metges i dels farmacèutics són molt respectables i cal trobar la fórmula de fer impossible el vici de la forma menys molesta possible per a ells, però no pot dir-se dissortadament, que el nostre poble, la nostra ciutat molt especialment, estiguin lliures del comerç i ús prohibit dels estupefaents, quan gairebé cada dia en la premsa es veu un apartat relatiu al descobriment del tràfec de cocaïna o similars, ni menys pot abandonar-se la societat al perill d'un augment del vici per tal d'estalviar molèsties insignificants als, per tots conceptes respectables, metges i apotecaris.

Homes de bona voluntat, no feu obstrucció a la feina dels que combaten el vici! Al contrari, doneu-los coratge, feu-los anar endavant en llurs tasques. Tot el que això no sigui, és en definitiva tirar-se terra als ulls.

JAUME MARXUACH

El Turó de Montcada en perill

Fa alguns anys que es parlà de bolcar la muntanya de Montjuich al mar per tal de guanyar terreny en bé de la ciutat, i al mateix temps aprofitar el que Montjuich ocupa. Encara que avui dia l'home en matèria de obres d'aquesta mena no coneix dificultats, la pensada ens va semblar descomunal.

Mes ara no es tracta d'una muntanya tan grossa, ni de fer-la engolir per la mar. Es tracta del Turonet de Montcada, fet exprés per a servir d'atalaia a dues comarques germanes i per a barrar la porta de la Catalunya interior per la part del Vallès; i es tracta no d'un futur més o menys perfecte, sinó d'un present perfectíssim com que ja fa alguns anys que se'ns estan menjant l'històric Turó uns respectables senyors industrials de molta empena.

El gran mur fet de muntanyes que, com una muralla xinesa natural, defensa Catalunya per la banda marítima, té algunes portes esbalandrades; mes aquesta del Vallès, guardada pel gentil Turó, semblava la més ben feta i més ben guardada de totes. Per aquesta bella raó, sens dubte, aquella assenyada i valenta nissaga dels Montcades deurién haver-lo coronat amb castell, en aquell temps inexpugnable, posant-hi de *castellana* la Verge que hi venerem, convertint en *turris eburnea* el formós i altívol Turó.

Qui podia pensar mai que vinguessin uns temps en què per tal de fer-ne ciment es destruís el Turó de Montcada que Déu bondados i els nostres bons patricis havien convertit en una panera de flors i en una tanca de ferro, essent alhora tron de la Regina de les flors i sentinella de la mare pàtria?

El Turó de Montcada és quelcom quasi tan barceloní com la muntanya de Montjuich i com el mateix Tibidabo. Montcada és un deliciós barri de Barcelona.

Destruir el Turó per a satisfer la fam de negoci, encara que legítima (que és una de les p'agues del món modern), és un tort de lesa pàtria. I no diem de cosa major perquè l'Església, que és una bona mare, cuidarà de posar en sant recer la preciosa imatge de la Verge Maria, vera *stella* matutina per la comarca del Vallès i el Pla de Barcelona.

Nosaltres no sabem si l'Ajuntament de Barcelona es recordarà d'aquest membre viu que es va amputant a la ciutat, o si excusarà la seva inhibició dient que, legalment, Montcada, no té res a veure amb Barcelona; però de fet, el Turó de Montcada és tan barceloní com el de Sant Pere Màrtir.

Ara bé: a qui pertoca defensar aquesta obra de Déu que els homes estan destruint, és a l'Ajuntament de Montcada. Permetrà, sense protesta, que desaparegui?

Hi ha a Barcelona molts altres elements que deurién interessar-se perquè es complís la promesa que l'ermita de Montcada no desapareixeria encara que s'explotés el Turó per a fabricar ciment. A tots ells ens permetem cridar l'atenció sobre el perill de perdre aquesta monjoia barcelonina.

UN VELL PATRICI

Els protestants desacreditant el protestantisme

La revista protestant *Hochkirche*, òrgan de l'anomenada Alta Església alemanya, acaba de publicar últimament un estudi del professor protestant H. Hansenius, del qual resulten les conclusions següents:

1.ª — El moviment de reforma protestant iniciat en 1517 ha causat molt de bé, però també molt de mal. És com si diguéssim que s'ha foragitat un dimoni, però perquè en vinguessin set de pitjors al seu darrera.

2.ª — La reforma pot anomenar-se, amb tota propietat, *deformació*.

3.ª — El protestantisme s'assembla al Fill Pròdig de l'Evangeli, i l'Església Catòlica al fill que roman a la casa paterna.

4.ª — L'Església Catòlica Romana (del ritus llatí) és una part de la vertadera Església; el mateix que l'Església greco-catòlica, no perquè és grega, sinó perquè és catòlica.

5.ª — L'Església que deu reformar-se — la protestant — està mal reformada i té molts defectes.

6.ª — La característica actual del protestantisme és la següent: uns quants creients i darrera d'ells una massa perduda. La incredulitat augmenta i disminueix el nombre de creients; és la mort espiritual per molts, al costat d'una llumeneta de vida per a uns quants.

7.ª — L'individualisme i subjectivisme protestant, origen de les sectes que es combaten per torns, és la causa de les misèries i defectes del protestantisme."

Per si acàs aquestes conclusions semblen poca cosa als nostres lectors, declaracions magnífiques fetes per un significat protestant, els donarem uns quants botons més de mostra perquè puguin emetre llur juí.

En altres temps Calví deia: "Entre cent evangèlics a penes se'n troba un que se n'hagi fet per ser-ne, sinó per a abandonar-se amb més llibertat a tot gènere de voluptuositats i incontinències."

Fitz William, parlant de l'apostasia d'Anglaterra, reconeix el seu origen en la passió il·leítima d'Enric VIII per Anna Bolena, i afegeix: "El trànsit de l'Església a una secta es fa generalment pel camí dels vicis, i el d'una secta a l'Església Catòlica, sempre pel de les virtuts... Si el pretext era menyspreable, els mitjans foren més horribles."

L'historiador protestant Cobbet diu: "Mai no veié el món, en un segle, una col·lecció de miserables tals com els fundadors del Protestantisme".

Amb el que hem apuntat n'hi ha prou per a fer-nos un cabal juí d'aquesta secta funesta, dividida entre si en multitud de sectes abjectes, que no serveixen sinó per a sembrar el dubte i l'error en les ànimes cànides i senzilles.

La Setmana Social de Nancy: La Universitat de Lille

Altres cop arriba a les nostres mans el Programa de la Setmana Social francesa. Amb una exactitud cronomètrica, aquests germans nostres del país veïen anunciant i celebrant les seves reunions anuals, i l'èxit és cada vegada més evident. La Setmana Social ve a constituir ja a França una institució amb fortes arrels en la vida real del país, i ja difícilment els catòlics estudiosos se'n sabrien passar en el camp social.

Encara recordem amb fruïció aquells bells estudis de la darrera Setmana, de l'Havre, sobre "La vida internacional". Tema suggestiu, d'actualitat colpidora, i que aconseguí un complet desenrotllament en aquella assemblea de savis i de pràctics. Es pot ben dir que cada tema, que cada *sujet* de Setmana resta allí completament estudiat i fins se n'escota la matèria. Hem dit i repetit que els volums de la Setmana Social francesa constitueixen una petita i moderna enciclopèdia de qüestions socials actuals vistes a través de la nostra doctrina.

Aquest any, la Setmana es reunirà a Nancy. El Bisbe d'aquella diòcesi és un activíssim Prelat francès que ha rebut amb significatives demostracions de satisfacció la reunió anunciada en aquella bella ciutat francesa. I el tema de la reunió serà altre cop de vivíssima actualitat i d'un marcat interès; per a jutjar d'aquest, n'hi ha prou amb enunciar-lo: "el problema social de la dona".

I quin és el motor d'aquestes assemblees d'estudiosos? A què i a qui obeeix aquesta regularitat en les reunions, aquesta constància en les edicions dels volums, aquesta cura en l'estudi de temes de viva actualitat? A uns quants esperits selectes, primer; a una organització permanent, després.

Però caldrà dir que, cercant un xic més fondes les causes d'aquesta continuïtat, les trobaríem en l'esplèndida floració de la cultura catòlica a França? I en aquesta cultura catòlica mantinguda pels Instituts i Universitats lliures catòliques?

Precisament un dels caps d'aquest agrupament selecte de catòlics de les Setmanes Socials és Mr. Eugèni Duthoit, Degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Lille. I precisament suara, els darrers dies de març, la dita Universitat catòlica ha celebrat el jubileu de la seva fundació.

Parlem-ne, doncs, un xic.

La Universitat de Lille ens apareix com un organisme complet, tal vegada el més complet entre els organismes universitaris catòlics de França. Primerament, surten en ella les Facultats de Teologia, Dret, Lletres, Ciències, Medicina i Farmàcia. Després, vénen les Escoles especials; en 1880, la de Llevadores, com apèndix de la de Medicina; en 1885, la d'Alts Estudis Industrials; deu anys més tard, la de Ciències Socials i Polítiques; en 1912, l'Escola d'Electricitat; i poc temps abans de la guerra, l'Escola d'Alts Estudis Comercials del Nord. I fa tres anys només, l'Escola de Periodistes.

I en el naixement d'aquestes Escoles no s'ha obrat pas amb subjecció a un pla prematurament concebut, sinó que han aparegut a mida que les necessitats i les possibilitats ho han permès. I les dites necessitats

han estat les regionals dels països del Nord francès o les generals de França o del món. I encara al voltant d'aquestes Escoles han aparegut nombroses institucions que, com dispensaris, hospitals, Maternitats, etc., arriben a un nombre extraordinari de serveis pel públic que en l'any darrer passaren dels 35.000.

La Universitat de Lille ve, doncs, a constituir una veritable *Universitat* en el sentit ample del mot. I el seu pensament originari, que amb tota cura ha aconseguit desenrotllar, no és altre que el de conciliar continuament la Fe i la Ciència, ja que una Universitat catòlica, fàbrica de diplomes i de títols acadèmics, no vindria pas a omplir la seva missió. Aquest paper pot restar per a les Universitats de l'Estat principalment. Cal crear, ha dit l'abbé Depaepe, Professor en aquella Facultat de Ciències, una generació realista i mística, gelosa dels drets de la raó humana i de les prerrogatives del sentiment de l'Infinit, una generació que retrobi, junt amb l'atracció del misteri, el gust de la vida generosa i fecunda, el sentit de la disciplina moral, l'amor de la pàtria agrandit per l'amor a la Ciència.

Però com que les obres de l'esperit estan també subjectes a les condicions del medi social en què l'esperit viu, per això la Universitat de Lille ha arribat a tenir, a la vegada que la consideració de fogar calidíssim de la ciència, una profunda influència en l'ambient de la França del Nord. I així, un Professor de la Facultat de Dret es constitueix a la vegada en conseller i director de la florent Federació de Sindicats Agrícoles del Nord, forta i poderosa, que compta amb una perfecta Caixa de Crèdit; per això la seva Escola d'Alts Estudis Industrials proporciona tècnics especialistes a tota empresa industrial d'aquelles contrades de la França; per això, els seus dispensaris, maternitats, etc., serveixen per a tota la població malalta dels contorns de Lille.

I en aquesta Facultat de Dret, Degà d'ella, hi figura Mr. Duthoit, un dels capdavanters de la Setmana Social de França. I l'home que passa la vida entre l'ensenyament i l'estudi del Dret, res no té de particular que, un cop a l'any, vingui a comptar entre els seus deures, el de preocupar-se d'aquesta veritable Universitat popular que és la Setmana Social. Si la Universitat de Lille no en fos fogar, com un home com Duthoit podria dedicar-se a la Setmana Social amb aquesta permanència, amb aquesta constància amb què ara s'hi dedica?

* * *

Caldrà que ens apliquem la lliçó a Espanya? Caldrà que els catòlics d'ací aprofundim gaire en la nostra consciència per arribar a la conclusió que mentre no tinguem fogars de cultura catòlica, que mentre no tinguem Universitats catòliques, el nostre treball no podrà arribar a tenir mai aquell caràcter de continuïtat i persistència que té a França i que és absolutament necessari per a l'obra cultural, base de les altres?

La Universitat de Lille, l'Institut Catòlic de París, i tants altres, són el pern que aguanta aquest

renaixement catòlic de més enllà dels Pireneus. Amb un professorat preparat amb homes dedicats a la ciència solament, és possible el sosteniment de tota obra cultural catòlica. Si això ens manca, caldrà que ens resignem a fer obra fragmentària sempre, i només.

No ens diu alguna cosa en aquest sentit la cele-

bració del Jubileu de la Universitat de Lille; del Centenari de la Universitat de Lovaina, de què fa poc temps parlàvem en aquestes pàgines; de l'atenció dedicada pel Papa a la Universitat del Sagrat Cor, de Milà, demostrada amb fets recents dels quals un altre dia parlarem?

JOSEP M. GICH

La Salette

Notes apologètiques complementàries

I. — Els vidents. L'incident d'Ars

Nostre bon amic el director d'aquesta revista, En Josep M. Gich, ens aporta el seu testimoni d'haver moltes vegades oït al qui fou veneradíssim Arquebisbe de Tarragona, el Dr. Tomàs Costa i Fornaguera (mort, si mal no recordem, vers 1910) predicar les següents paraules: "Els catòlics estimen molt la Mare de Déu de Lourdes, però convé que es recordin també de la Mare de Déu de La Salette." Ja està bé, venia a dir, que pensin en la Santa Verge que fa tantes curacions, però que no oblidin a la que es va aparèixer per a exhortar el poble cristià a la penitència i al desagravi. L'insigne prelat metropolità era, doncs, devot de Maria Reconciliadora i aprofitava tota ocasió per a fer-ne memòria. Com s'explica que a Barcelona s'hagi arribat a perdre el record del culte que es tributà aquí a la Santa Verge de la Salette, culte que tan viu i constant és a França, a Bèlgica i en altres terres?

Caldrà, certament, exclamar, davant de les negacions d'En Feliu Elias, la frase agustiniana *O felix culpa!* La reedició d'una estúpida faula haurà donat lloc a la vindicació de La Salette entre el públic cristià de Catalunya, a que la veritat sobre el fet de La Salette sigui restaurada, i a que s'il·lustri la consciència dels fidels encoratjant-los a la plenitud de la fe i la confiança envers l'esdeveniment sobrenatural que tingué lloc el 19 de setembre de 1846, i fent-los participar de les gràcies i aprofitar de les lliçons que per mitjanceria de la Santíssima Verge adolorida la Providència va escampar. Reparada la calúnnia, esvaint l'error, precisat on és el punt concret que Roma amb raó i justícia insigne va cobrir amb l'interdicte, podran les ànimes sinceres defugir tota temença i obrir els cors i aixecar els esperits a la Celestial Ambaixadora que va trametre a dos pastorets un missatge de justícia i de perdó, i els va encomanar que el fessin passar a tot el seu poble, al patrimoni marià, que és el món tot sencer.

Així, doncs, ens fem un deure després de reparar la veritat negada per un sectari, d'ajudar a restablir la veritat que els cristians per negligència o per injustificat temor oblidaren. Sembla cert que es produí en el culte de La Salette a casa nostra un pànic. Però aquesta prevenció que embolcalla als ulls d'alguns el culte i la devoció legítima amb el soroll al voltant de la qüestió concreta del "Secret", no té ni ha tingut mai raó d'ésser.

Aquest afer del "Secret de La Salette" és ço que

ens proposem d'explicar, i per a situar-ho en el seu lloc hem d'abastar la història dels dos vidents privilegiats, els noiets Maximí Giraud i Melània Mathieu, els quals després del gros favor rebut, foren causa per imprudència i lleugeresa de caràcter, dels dos incidents que més havien de contrariar i pertorbar el crèdit del fet sobrenatural, episodis, d'altra banda, permesos per Déu a major prova i victòria final de la veritat.

En contrast colpidor amb les gràcies que feren de la vident de Lourdes, l'avui Beata Bernadeta Soubirous, un esclat visible de transparent virtut, els dos pobres minyons de La Salette, eren, tot i virtuoses, purs i de pietat sincera, dos caràcters singulars, com fets a posta per a desconcertar i descoratjar els més abnegats creients en el fet miraculós a la revelació del qual la Providència en sos alts designis havia cridat aquells nois. Ultra la seva ignorància capital de rudiments religiosos, de llegir i escriure, de tota ciència en fi, semblaven personificar segons unànime testimoni, tots els motius i ressorts de l'antipatia. No es cansen els apologetes de ponderar fins a quin extrem era Maximí indiscret, ajogassat, tafaner, tabalot, xerraire, i Melània esquerra, deixada, grollera, tossuda i rústega. Judici de qualitat que resumeix ço que asseveren tots els contemporanis és el de qui fou després Bisbe d'Orleans, Monsenyor Dupanloup, qui declara: "Pocs infants he vist en ma vida, cap millor dit, que m'hagin fet una impressió tan trista: les seves maneres, gestos, mirades, tot el seu exterior és revoltant, almenys als meus ulls (1)."

Ben cert que aquest munt de defectes, no sols no perjudicà en definitiva la causa de La Salette sinó que és un dels arguments més clars, de la sobrenatural veracitat dels confidents. Cal afegir a aquells retrets adversos la intel·ligència curta, la memòria ingrata i l'especial ineptitud per a una atenció mitjana, condicions negatives que acabaven de perjudicar la personalitat dels dos pastors, per a fer ressaltar quan sorprenent era el canvi mental, moral, psicològic, que com un colp elèctric experimentaven cada vegada que se'ls parlava de l'Aparició. Seriositat, memòria, intel·ligència, aplom, els hi acudien com auxili del Cel en declaracions i en interrogatoris, i els inquisidors més escèptics, els catedràtics de dialèctica més esmolada, els pedagogs d'experiència més madura, Monsenyor Dupanloup especialment, no pogueren mai atrapar-los en contradicció i fallida. Eixien victoriosos de totes les enquestes, de tots els

qüestionaris, i les seves respostes i sortides deixaven satisfets els més exigents i difícils, i sovint desairats els més llestos argumentadors. "Où donc ces pauvres enfants, — diu l'abbé Arbaud — ont ils poussé l'art si estimé aujourd'hui, de *vous clouer un homme sur place*?" "On han après, aquests pobres xicots l'art de deixar clavats a un home, sigui matemàtic, periodista, metge, advocat o eclesiàstic?" (2).

Es cert, però, que als defectes naturals que en tanta abundància i a major triomf de la humilitat els havia acumulat la Providència, unien Maximí i Melània algunes qualitats favorables també excepcionals: la modèstia, la innocència del cor, la puritat immaculada. Ni l'un ni l'altre, malgrat la inquietud i la extravagància de llurs vides aventureres, que sumàriament descriurem, malgrat les tares un xic gruixudes (en Maximí, la beguda) que ombrejaren llurs anys de maduresa, malgrat la traïció que Melània cometé revelant el seu secret, jamai traïren el dipòsit sagrat del seu candor. L'un i l'altre tingueren bona fi, i moria el pastor com un àngel a quaranta anys fent portar el seu cor a La Salette, i a setanta tres acabava Melània en pau un viure neguitós i transhumant, però piados i sense taca.

Pobres, en misèria màxima un i altra, de seguida de saber-se i comprovar-se el fet sobrenatural, passaren els dos nois a dependre del Bisbe de Grenoble, Monsenyor de Bruillard, qui els va posar ambdós a pensió en l'escola i convent que tenien a Corps les Monges de la Providència. D'allí s'escapà Maximí diverses vegades. L'ambició d'uns parents, les mires polítiques d'un partidari de la restauració monàrquica, i la bona fe d'uns protectors sincers però que obraven a espatlles de l'autoritat episcopal, varen ésser concauses que portaren, l'any 1850, el vident a Lyon, amb tres acompanyants. Una etapa d'aquest viatge va ésser l'excursió al poble d'Ars, perquè dos d'aquelles persones tingueren encara el bon sentit d'anar a trobar el veneradíssim Rector, llavors en el ple de sa justíssima fama, l'avui dia Sant Joan Baptista Vianney, per a consultar-lo, a ell que tants bons consells donava i tantes resolucions dirigia, sobre la vocació de Maximí. Aquesta fou l'ocasió de produir-se l'episodi que és conegut en la apologètica de La Salette per l'*incident d'Ars*, la contradicció que intrínsecament fou la més enutjosa de totes les que sofri la causa de La Salette.

El Rector d'Ars tenia de vicari l'abbé Raymond, escèptic de l'Aparició i que, segons sembla, servava certa rancúnia mesquina perquè trobant-se a l'església del poble de La Salette no l'hi deixaren dir missa sense el "celebret" (3). Aquest abbé Raymond a qui tothom senyala com el responsable, va acollir malament a Maximí. Va reptar-lo com si tot fos una impostura, dient-li entre altres inconveniències, que "podia haver enganyat als altres, però que no enganyaria al Rector d'Ars." L'abbé Vianney, que era ja sant als ulls de tothom, sovint descobria els pecats i llegia en el cor dels penitents abans d'obrir aquests la boca, i malgrat que li ocultessin o callessin les faltes. Despacientat Maximí per la mala rebuda i excitat per l'amenaça, sembla que va exclamar: "Doncs bé, digueu que sóc un mentider, que no he vist res!" Va faltar temps al vicari per a córrer a explicar al sant rector que el fet de La Salette era mentida perquè el vident s'havia retractat. Anà lla-

vors el noi a parlar amb l'abbé Vianney, i amb molts treballs han pogut reconstituir els amics de la veritat ço que succeí en aquella desgraciada entrevista, desgraciada per les conseqüències amoinoses que va portar, si bé també es cert que un bon fruit immediat va ésser el retorn immediat de Maximí, per ordre del Rector d'Ars, a la jurisdicció del Bisbe de Grenoble.

Poc després d'aquell dia començà la gent a adonar-se que el Rector d'Ars, un dels creients més entusiastes en l'Aparició, refusava signar imatges de la Mare de Déu de La Salette i donar-ne medalles. Li preguntaren de què venia aquest canvi, i contestà amb la seva senzillesa: "Si ço que el minyó m'ha dit és veritat, no s'hi pot creure". I amb més detalls replicava: "Si Maximí no m'ha enganyat, no ha pas vist la Mare de Déu", i a noves preguntes, responia: "M'ha dit que no havia vist res."

Excusat és dir que aquesta actitud del Rector d'Ars va produir una sensació enorme. La seva virtut insigne i excepcional, l'autoritat de la seva persona a qui tothom en vida com a un sant venerava, donaven a la seva opinió un valor que no era menyspreable i que certament no desaprofitaren els opositors (els quals fins llavors es reduïen a contestar l'autenticitat dels miracles, car la faula Lamerliere havia de tardar encara tres anys a inventar-se). La pertorbació dels fidels en tan inesperat canvi de l'abbé Vianney, que d'altra banda no concordava amb els miracles certíssims i evidents, prova irrefutable que hi havia quelcom de diví en el fet de La Salette, determinà una intervenció episcopal i una sèrie de lletres, i de noves enquestes. Les posicions quedaren de moment establertes en una lletra del Rector d'Ars al Bisbe de Grenoble, dient amb sa humilitat i amb la seva fe abnegada en la Providència: "Després de tot, el mal no és pas tan greu com això, car si el fet és obra de Déu l'home no el destruirà pas." I d'altra banda els bisbes de Belley, Valence i Viviers certificaven després d'un nou interrogatori, el 15 gener 1851, que els dos infants no s'havien pas entès per a enganyar el públic i que certament calia admetre que Maximí i Melània havien tingut una aparició.

En resum, l'esdeveniment no deturà el curs canònic de la causa. En 1851 foren comunicats al Sant Pare Pius IX els secrets (ho explicarem en l'article pròxim), i aquell mateix any, el 19 setembre, el Bisbe Monsenyor Bruillard publicava, aprovat per Roma, el Manament Doctrinal proclamant la certesa del fet sobrenatural de l'Aparició i autoritzant el culte de la Mare de Déu de La Salette.

L'incident deixà al pobre Rector d'Ars en una tortura cruel que amargà els últims anys de la seva vida. Per un costat veia el mal que la seva reserva feia a la devoció popular a la Santa Verge, confirmada pels miracles i per l'autoritat de Roma. Per altra banda no podia desmentir el fet que el vident, Maximí, li havia formalment negat que hagués tingut la visió. "És com si m'arrossegessin sobre espines i còdols", deia, planyent-se, fent confidència del seu dolorós conflicte. Per fi, a les acaballes de la seva vida, la Mare de Déu mateixa va resoldre el seu dubte i el va retornar a la fe primitiva. Va invocar a la Santa Verge de la Salette i va dir *Credo*, simplement, saltant per damunt de les dificultats. "Immediatament vaig recobrar la fe en l'Aparició", explicà, rebent seguida dos senyals del cel que l'enrobustiren en la

confiança. La Mare de Déu de La Salette li concedí per miracle la gràcia demanada (trobant sobre la tau-la, dipositada per mà ignota, una quantitat que necessitava per una fundació, i l'endemà, el complement), i un capellà inconegut se li atansà en el confessional, demanant-li sense altre preàmbul: "Senyor Rector, què penseu de La Salette?" "Penso que s'hi pot creure i, que s'hi ha de creure". Dit això, desaparegué el misteriós visitant. Era a l'octubre de 1858. Mesos després moria el Sant Rector d'Ars, en la plena consolació del seu retorn a la fe en La Salette (juliol 1859).

Resolt i tot l'incident d'Ars calia explicar-ne la causa motivadora. Què havia passat entre el Sant Rector i Maximí? S'han bastit diferents hipòtesis: l'explicació més versemblant, recolzada en serioses dades i aportacions testificals, és que Maximí, va agafar al peu de la lletra el desafiament de l'abbé Raymond: has enganyat a d'altres, no enganyaràs al Rector d'Ars que és sant. I per a provar, ell, la virtut sobrenatural que en molts casos a l'abbé Vianney assistia, *li mentí*. Ell, mentint, va declarar al sant home que no havia vist res, que l'aparició no era certa, esperant que el Rector li conegués la veritat. Però la gràcia sobrenatural no illuminà llavors, per especial designi de Déu, a l'abbé Vianney, i aquest caigué de pla en el parany (4).

Aquí teniu explicat, lectors, el cas de la contradicció més seriosa que La Salette ha trobat, seriosa perquè venia d'un sant, i ja heu vist també amb quina felicitat va liquidar-se. El soroll de la faula Lamerlière, la desvergonyida embusteria d'un capellà suspès, no penetrà tan endins, no pertorbà tan seriosament les consciències honrades. La qüestió dels secrets és més senzilla encara. No hi ha doncs cap motiu de refusar a La Salette la fe més sincera i l'adhesió més entusiasta.

Ja no tinc temps per a explicar ço que Maximí devingué. Caldrà abreujar-ho en pocs mots. Fracassà en totes les empreses que l'il·lusionaren. Inconstant, eixebrat, ningú li pogué infondre disciplina. Entrà

debades en el Seminari de Grenoble. Anà a París; volia començar la carrera de metge. L'any 1864 marxà a Roma i entrà en els zuavos pontificis; aviat en sortí a causa d'un incident. L'any 1870 va ésser mobilitzat a França. Visqué algun temps amb prou feines d'un petit comerç d'objectes de pietat. Una temporada va ésser marxant de licors. Es mantenia, en fi, d'amicals empréstecs als Missioners de La Salette i al Bisbe. Però, malgrat aquesta vida incerta, *jamai sollà la seva ànima*. "Guardà un culte fidel i una devoció tendra a la Reina Celestial". Piadós, virtuós, i en ocasions mostrant gran domini de caràcter, morí a Corps l'any 1875, i fou certificada per capellans i metges la seva castedat absoluta. Escriví i publicà una important apologia, en polèmica amb un diari parisenc escèptic. Certament no negava que tingués alguna afició a beure; era el seu únic vici, i encara serví providencialment per a fer més victoriós el miracle. Hom provà d'embriagar-lo per a fer-li dir el Secret. Embriac i tot, *jamai revelà l'augusta confidència de la Santa Verge*. Disposà que el seu cor fos traslladat a la Basílica de La Salette, on es conserva en un reliquiari. El seu testament és un acte fermíssim i edificant de fe catòlica, una confirmació vehement i solemne de la visió sobrenatural que d'infant contemplà i que li havia omplert aquell cor tota la vida.

R. RUCABADO

(1) Citat per Carlier, p. 67.

(2) Carlier, p. 75.

(3) Carlier, p. 122, nota.

(4) Carlier, pp. 118 a 132. — Giray, I, II, pp. 270 a 291 [capítol reproduït tot sencer a *La Documentation Catholique*, núm. 125, 5 nov. 1921]. *Abbé Alfred Monnin*. Le Curé d'Ars. Vie de Saint Jean-Baptiste. Marie Vianney. T. II, cap. X.

La conversió definitiva del Rector d'Ars a la fe en La Salette consta especialment en el document redactat pel seu gran amic l'abbé Gerin, de Grenoble, qui visqué també i morí en olor de santedat, el text del qual es troba en aquest citat llibre de Monnin, p. 210.

EXTRAORDINARI DE SETMANA SANTA

Seguint el costum establert, CATALUNYA SOCIAL publicarà el número extraordinari de Setmana Santa, que sortirà Dimecres Sant, dia 13 del corrent, en lloc del dissabte de la mateixa setmana. Serà de més extensió que els números ordinaris i contindrà articles de renomades plomes i selectes gravats i dibuixos.

D'ací i d'allà

Si fins ara ha estat Barcelona la ciutat dels cinemes, d'ara endavant serà la ciutat dels rellotges.

A la Diputació estan fent obres per a col·locar al cimbori un rellotge monumental. Segons ens han dit és un rellotge que només li falta parlar.

Se li pot fer tocar peces musicals com si fos un orgue colossal.

És de suposar que quan un diputat faci un bon discurs el públic cridarà: música, i es posarà a tocar el rellotge meravellós.

Al cim d'una casa de banca de la plaça de Catalunya, es col·locarà també un rellotge magnífic exactament igual com el que hi ha en una cèlebre ciutat anglesa.

Aquest rellotge tindrà també les campanes molt sonores.

Ara serà una delícia passejar pels carrers de la ciutat. Els aires us portaran sonoritats de campana.

Aquests bons rellotges són d'una gran utilitat, perquè ja fa temps que no anem a l'hora.

* * *

Tots els diaris no parlen d'altra cosa que de Beethoven.

El poeta Zorrilla digué en certa ocasió que els homes no són grans fins que es moren.

Beethoven va morir pobre. Per a viure, en els seus darrers temps s'havia de vendre les obres.

Tothom parla de Beethoven, però pocs són els que es delecten amb la seva música.

El cuplet infecte seguirà tenint més adeptes que l'autor de la Novena Simfonia.

Malgrat els articles encomiàstics que ha publicat la premsa, encara hi ha gent que el desconeix.

En una exposició hi havia un bust de Beethoven.

Un senyor, signant el gran músic, digué: Aquest és l'autor de la *pastoral*.

I un altre que l'escoltava, preguntà:

—Que era bisbe?

La gent que ho va sentir encara riu.

* * *

Degut a la ràdio la majoria dels ciutadans de Barcelona han pogut sentir els sermons que ha predicat el P. Vallet a l'església de Sant Agustí.

Si els sermons arriben a perllongar-se uns dies més a Barcelona no s'hauria parlat d'altra cosa.

Certament que l'èxit es deu principalment al foc que porta dintre el Pare Vallet, però també es deu a l'eficàcia del verb.

El poble escolta i es commou quan se li parla plaerament i d'una manera ben entenedora.

L'oratória amb acompanyament de piano i violí ja ha passat a la història.

* * *

Per a presenciar el partit que es va jugar diumenge a la nostra ciutat entre el València i el Barcelona, varen venir d'aquelles terres germanes més de tres mil valencians.

Es veu que un partit de fútbol és una cosa de molta transcendència.

L'esport segueix abassegant l'atenció del poble.

Cada vegada que el formidable basc Paulino Uzcudun, amb els seus punys terribles enfonsi el nas d'un seu adversari, es commou tot el món.

Els boxadors com més desgràcies fan amb els punys, més admirats són.

El dia que un boxador d'un cop de puny faci saltar les dents al seu contrincant, li enganxi el nas damunt el front i li escapci les orelles, els seus admiradors li alçaran un monument.

Val a dir, però, que de vegades, posats a fer trenca-dissa es malmeten el físic i un dels dos queda inutilitzat.

Com pot guanyar-se la vida un boxador que, per exemple, amb un directe li han fet saltar un ull?

Aquests individus, els podria aprofitar l'Ajuntament per a cobrar els impostos, o bé per a posar-los al mig del carrer amb una mà de morter a les mans, com els actuals guàrdies.

Seria l'única manera de poder passar pel carrer sense témer l'escomesa dels autos.

Els xofers que fessin córrer massa el cotxe reberien un cop de puny que anirien a parar dalt dels arbres.

* * *

Una modista de París proposa que s'allarguin un poc les faldilles de les senyores.

D'això sí que se'n diu predicar en desert.

Com que ja fa temps que hem perdut el seny, la majoria de les senyores únicament escoltaran les modistes que els diguin que s'han de portar una mica més curtes.

* * *

El dia de Dijous Sant, a la nit, fins *El Liberal* deixa de publicar-se.

El Noticiero és l'única excepció. Hauria de publicar un anunci que digués així: Demà, per respecte a la santedat del dia no deixarà de publicar-se *El Noticiero*.

L'endemà ens parla de *las clásicas mantillas* i del *olor del tomillo que embalsama los aires*.

Però no ens diu que el negoci és el negoci i que no es respecta cap festa per gran i tradicional que sigui.

Aquest número ha passat per la censura governativa

El que passa

ESPANYA ENDINS

El procés dels "homes de la nit de Sant Joan" ha estat el succés hebdomadari més ressonant. Lleigint els extractes de les sessions processals, que el Govern ha permès publicar, es rep la sensació de quelcom gros, però deformat i mal girbat; com si es tractés d'un afer de provatura, d'una màquina exploradora, i no d'un ver complot revolucionari. Aquest és l'efecte causat pel procés en el qual, fora de dues o tres figures, no s'hi veu gent d'empenta, ni homes de vàlua. Per això no ha despertat passions de cap mena, ni quasi curiositat per conèixer el fall definitiu que també sona a cosa provisional i rutinària.

El de Tànger sembla endegat ara per camins pleners d'harmonia i transacció. El govern, però, no hauria de permetre que continués essent Tànger el quarter general dels guerrers colonistes ni el refugi dels detritus socials que empastifen la zona "protegida". La perduració de la guerra del Marroc que tantes vides i tants milions comporta, no fóra possible si a Tànger i a Melilla tinguessin les portes ben tancades els seus fautors.

Sortosament, el sensible contratemps sofert al Marroc aquests darrers dies, que el Govern ha fet públic amb prudència exemplar, sembla que ha estat reparat degudament, però no sense un esforç combinat dels exèrcits franco-espanyols i pèrdues també sensibles.

L'alça que es registra ja pot dir-se que normalment en la recaptació del Tresor, afirma encara la cotització tal volta un xic exagerada de la pesseta; alça que ha pertorbat quasi tots els negocis i ha produït en molts d'ells deplorables contratemps.

Des que es juga amb el valor de les divises monetàries, els afers tenen un caràcter d'inseguretat constitucional i àdhuc de contingència de rifa. Han de fiar-se a la sort més que al càlcul, i d'aquí ve el malestar que una alça com aquesta produeix en el món econòmic i els danys consegüents.

ESPANYA ENFORA

De tant mirar lluny, no veiem ço que passa al nostre veïnatge, a Portugal, per exemple. Els dos últims pronunciaments militars han resultat més seriosos que quasi tots els altres, innombrables, que no hem pogut ni tan sols registrar.

El penúltim, ara es veu ben clar que realment fou obra de l'exèrcit per acabar amb aquest període tan llarg, sagnant, ruïnós i un bon xic ridícul, de sublevacions militars i aldarulls revolucionaris, que començà amb el conegut regicidi i Déu sap quan i com acabarà.

L'últim pronunciament fou com l'últim esforç fet per la maçoneria, al front de tots els elements descontents i professionalment revolucionaris, per a restablir el règim republicà-maçònic-libertari, que ha posat a Portugal per sota de totes les nacions cultes.

Aquesta última sublevació ha estat la més sagnant de totes i encara sembla que no està ben liquidada. L'actual govern portuguès, d'altra banda, no conté més que mitjanes ben intencionades, però sense el caràcter i l'energia necessaris per a fer-se respectar, i, demés, no té un programa definit. La seva actuació la recolza sobre els elements conservadors del país, però com si en temés les conseqüències. I ha de dir-se en honor d'aquests elements, que per tal d'anorrear la maçoneria i no deixar que la nació caigui altra volta en mans de comunistes, han prescindit de moltes coses naturalment exigibles. Aquests elements no tenen representació caracteritzada en el Govern, no demanen res ni exigeixen altra cosa que una bona administració sense més mira que el bé nacional. El mateix partit monàrquic, tan poderós allí encara, ha renunciat temporalment al seu programa polític per tal de fer costat al Govern i lliberar la seva pàtria de l'anarquia. Es un bon exemple...

Altrament, com que els successos de la Xina donen plena raó a Anglaterra i exalten la seva previsor i vigorosa política internacional, es va fent i va perfeccionant-se, per la mateixa força de les coses, entre les grans potències mundials, aquella solidaritat, que hem indicat sempre com a necessària, davant un moviment xenòfob i bàrbar com el de la raça xinesa.

Les darreres noves són esgarrifores. Es cosa de pregar a Déu que tingui especial providència dels nostres pobres germans posats talment a la boca del llop en les regions endinsades de l'immens imperi.

La nova temptativa ianqui per a promoure el desarmament de les nacions, pot donar-se per fracassada. La Comissió preparatòria d'aquest afer reunida a Ginebra, està perdent llastimosament el temps. La tesi de França (el desarmament integral), no reïx, i és l'única raonable. Però, com es comprèn que es parli de desarmament en l'estat caòtic del món, on tot put a pólvora, i quan els canons retrunyien a l'Àsia, a l'Àfrica i a l'Amèrica, i estan a punt de retrunyir en la mateixa Europa?

J.

NO POT MANCAR A CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24

BARCELONA

Noticiari

Espanya

Els obrers que pensin anar a França convé que sàpiguen que el Govern francès ha acordat certes mesures referents a l'entrada d'oberss estrangers. Des d'ara es fa precís què tots els contractes de treball siguin acompanyats d'una certificació facultativa expedida pel metge que designi el cònsol o agent consular corresponent i legalitzada per aquests funcionaris, sense el qual requisit no els serà permesa l'entrada a França.

La disposició és verament important.

—A l'Acadèmia de Jurisprudència, de Madrid, se celebrà un míting organitzat per l'Associació de dones espanyoles per a ultimar la reforma de codis en el que afecta la protecció de les dones i dels nens.

Per desgràcia l'acte fou menys transcendent del que es creien les organitzadores.

—La Confederació Nacional d'Obreres Catòliques i la Confederació Catòlica d'oberss, han tramès al president del Consell i al ministre del Treball una instància en la qual demanen que als sindicats catòlics obrers se'ls doni la deguda intervenció en el Consell del Treball.

Com que la petició no pot ésser més ajustada a raó, és d'esperar que serà ben atesa.

—Durant la darrera setmana, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per impositcions d'estalvi la quantitat de 3.858,030 pessetes, i ha pagat per reintegres d'estalvi 3.011,529 pessetes; resulta, doncs, una diferència de 846.501 pessetes a favor de les impositcions.

En la dita setmana s'obriren 671 llibretes noves.

—La febre de restauracions que s'ha apoderat de molta gent poc preparada per a fer-les degudament, posa en perill de fer greus danys, irreparables, al nostre patrimoni artístic i històric. Ara sembla que ha tocat el torn, segons ens diuen, a l'interessantíssim arc romà que obre pas al famós Pont del Diable de Martorell.

Hem de creure que la Comissió provincial de Monuments preservarà de tota profanació aquest monument insigne.

—La greu i envitricollada qüestió de la *rabassa morta* torna a estar d'actualitat. El plet s'ha portat al govern de Madrid i diuen que el resoldrà. Déu li doni un bon encert.

—Un altre plet també molt sonat i més important i molt més general encara, està donant lloc a escrits, gestions, crits i protestes. Ens referim al projecte de monopoli d'alcohols.

El sol nom de *monopli* fa esparverar, però si s'hi ajunta l'*alcohol* tomba d'espatlles. Cal tenir memòria i evocar-la oportunament...

—La Federació de Cooperatives de Cases Barates de Catalunya i Balears, ha celebrat la seva reglamentària sessió.

Després d'aprovar l'acta de la sessió anterior, com també l'estat de comptes, foren reelegits per unanimitat per a ocupar les vacants del Consell Directiu, don Francesc Cortadellas, don Fidenci Kirchner, don Antoni Ricord i don Lluís Jover.

Seguidament foren tractats alguns assumptes d'interès per a la Federació i també s'ocuparen extensament els reunits del projectat Primer Congrés de Cases Barates i de l'Exposició anexas que s'ha de celebrar en aquesta capital, i es donà compte de gran nombre d'adhesions rebudes de tot arreu d'Espanya.

Estranger

L'Episcopat mexicà ha publicat un altra Pastoral colectiva dolent-se que el poble fidel no pugui celebrar els misteris de la Setmana Santa per estar privat el culte catòlic. La persecució és cada dia més neroniana. I la S. de les N. i els governs d'ordre tan tranquils!

—Referent als obrers estrangers, que treballen a França el ministre de l'Interior ha dit, contestant un diputat comunista, que ha donat instruccions perquè la taxa reduïda sigui aplicada amb un esperit molt ampli, especialment als obrers amb família o que es trobin en una situació precària, però no admet que els obrers estrangers actuïn a França com a provocadors o agitadors de vagues.

Els obrers estrangers han de respectar els deures que els imposen les lleis franceses i acomodar-se al que en aquestes està disposat.

—A París acaba de celebrar-se un Congrés d'hommes de Llei per tal de demanar la llibertat d'Associació que les maleïdes lleis fan impossible. Entre els congressistes hi havia persones docents de tots els camps polítics i socials que veuen amb mals ulls la iniquitat de les dites lleis.

—El pressupost anglès que va finir el 30 de març ha tingut un dèficit de mil milions de pessetes, degut principalment a la crisi de treball que posa a milions d'oberss en vaga forçosa.

—L'atemptat de què fou víctima el famós multimilionari ianqui Henry Ford no ha tingut les conseqüències que es temien. No serà aquest atemptat perquè no faci pels seus obrers tot ço que és possible en un home de negocis com ell.

—El govern de Xile, on la maçoneria encara té força i gosadia, ha decretat l'abolició de l'ensenyança religiosa a les escoles públiques, amb l'excusa de mantenir-se neutral en aquesta matèria i tractar totes les religions sota el mateix peu d'igualtat.

És l'*argument* de sempre, però ço de què realment sempre es tracta, és d'agreuja l'Església catòlica i destruir la fe del poble.

—Es coneix que a la Xina les dones emancipades s'ho prenen molt seriosament això de l'emancipació, fins el punt que els seus infeliços marits es veieren precisats a fer una manifestació de protesta contra l'emancipament i contra les dones per la manera com el practiquen: no es cuiden de res de la casa, volten tot el dia, van allà on volen i tornen quan volen, si és que volen.

Pobres marits! Qui protesta ja ha perdut.

—A Praga s'està organitzant pels enemics de la Tabacalera un Congrés internacional en què els fumadors seran blasmats i condemnats a no fumar mai més. Està bé.

Però si no veuen, al mateix temps, de fer desaparèixer el tabac i les tabacaleres, temps perdut.

Els nens el prenen
amb gran fruició

Xocolata SOLER.

a la vainilla, ametllada, amb
canyella i sense.

Sà, nutritiu i de fàcil di-
gestió.

Classes molt recomanables per a famílies,
col·legis, hotels, comunitats, etc.

Nostres xocolates es distingeixen per sa
puresa i gust exquisit.

Es fan cuïtes especials a gust del client.

Demani llista de classes i preus.

Casa establerta a l'any 1886 - Sant Andreu, 244: Barcelona

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

EL GENESI

per Dom Bonaventura Ubach

— Preus de cada volum —

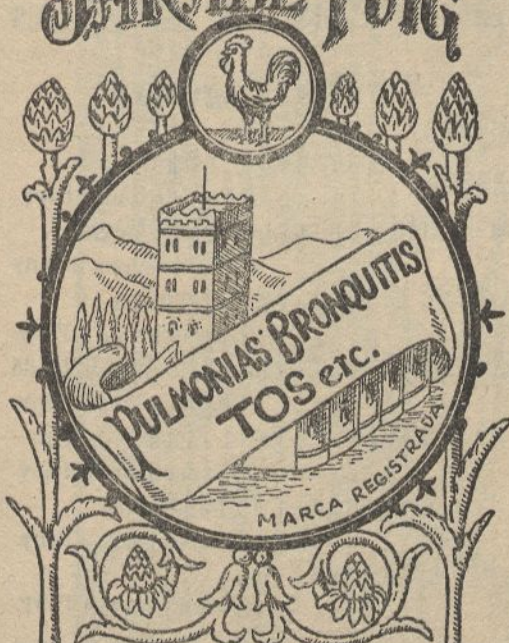
Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb rellogadura)	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

JARABE PUIG

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada prepara-
ció per a combatre les pulmonies,
bronquitis, catarros, tos i totes
les afeccions de l'aparell respi-
ratori.

eixanta anys d'ex its continus.

De venda: en totes les farmà-
cies i centres d'específics.

Cada cucharada grande, contiene: Zumode
Sedum album 150 gr Inf de Glehoma hederaceum 5 gr

PREPARADO POR
Z. PUIG
FARMACÉUTICO
• RIPOLL •

Exigiu l'adjunta marca registrada

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Lluòfons.—Màquines de calcular, etc.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa
(novel·la franciscana) **Preu: 4 ptes.**

Les abelles del jardí de la Reina i altres contes
Preu: 4 ptes.

Diccionari Català-Castellà i Castellà-Català
Preu: 12 Ptes.

GRAMÀTICA CATALANA (edició popular)
Preu: 0'75 Ptes.

EL FLAGELL DE LA BLASPÈMIA **Preu: 0'50 Ptes.**
TERRA I CEL **Preu: 2 Ptes.**

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

LLEÓ XIII I LA QÜESTIÓ SOCIAL
(Col·lecció Sant Jordi)

BEETHOVEN - L'HOMME I EL MUSIC
(Col·lecció Popular Barcino)

EN PREPARACIÓ

L'HEROISME DELS HUMILS (novel·la)
Les meves amigues les roses (novel·la)

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÀPID	} Espanya-Nova York
DIRECTE	
RÀPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic	9 Expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina	16 Expedicions a l'any
LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans	14 Expedicions a l'any.
" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic	14 Expedicions a l'any.
" Mediterrani a Fernando Pó	11 Expedicions a l'any.
" a Filipines	12 Expedicions a l'any.
	3 Expedicions a l'any.

Servel tipus Gran Hotel-T. S. F.-Radio-telefonía - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

FRANQUEO CONCERTADO